

TRACE

**Traditional Children's Stories for a common
Future**

Το μαύρο κριάρι

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Όταν η καλοκαιρινή θερμοκρασία καίει το έδαφος κι ο βράχος και τίποτα άλλο δεν επιβιώνει στην ξηρή γη, όλοι πηγαίνουν στον ποταμό Cetina. Ακόμη και κατά τις πιο καυτές περιόδους, η γη της Cetina είναι πράσινη και αυτό που έχεις φυτέψει μπορεί να ποτίζεται ατέλειωτα. Τα πρόβατα πίνουν και δροσίζονται στο ρέμα, και το απόγευμα, όταν τα πρόβατα τρέφονται και ξεκουράζονται, και η θερμοκρασία πέφτει, ακριβώς εκείνη τη στιγμή τα παιδιά μαθαίνουν να κολυμπούν. Οι παππούδες τα δένουν με ένα σχοινί γύρω από το κοντινότερο δέντρο, ώστε το νερό να μην τα παρασύρει και λίγο λίγο, κάθε παιδί μαθαίνει τη χαρούμενη διαδικασία της κολύμβησης.

Θα πρέπει να έρθεις στο ποτάμι την αυγή, πριν πιάσει ζέστη. Καθώς ο ήλιος ανατέλλει στον ουρανό γίνεται πολύ πιο δύσκολο να δουλέψεις κοντά στο νερό. Όλοι περιμένουν για τον ήχο των καμπάνων της εκκλησίας που δεν ακούγονται από την εκκλησία του χωριού (επειδή το λιβάδι είναι πολύ βαθιά στο φαράγγι), αλλά από την εκκλησία στην άλλη πλευρά, όπου το φαράγγι είναι πιο ρηχό. Η εκκλησία βρίσκεται σε ένα ψηλό βράχο πάνω από το Studenci, ώστε να ακούγεται και να φαίνεται από παντού. Αυτός ο ήχος σημάνει το σημαντικότερο μέρος της ημέρας. Οι άνδρες σταματούν να σκάβουν και οι γυναίκες παίρνουν τα μήλα και τα κεράσια, και όλοι τοποθετούν τα χέρια τους μαζί και σύντομα προσεύχονται.

Μια έντονη καμπάνα, σα να ναι πάνω από το κεφάλι σου, χτυπά ξαφνικά το μεσημέρι. Όλοι οι άλλοι ήχοι σταματούν και μόνο αυτό το άγριο χτύπημα γεμίζει το φαράγγι και το λιβάδι. Εκείνη τη στιγμή θα πρέπει να καθίσεις γύρω από το ξύλινο κούτσουρο, να προσευχηθείς και να αρχίσεις να γευματίζεις. Όλοι το γνωρίζουν αυτό και κανένας δεν πρέπει να λειτουργεί διαφορετικά. Ακόμη και τα παιδιά γνωρίζουν ότι είναι επικίνδυνο να γίνεται με άλλο τρόπο. Ωστόσο, κανείς δεν ξέρει γιατί πρέπει να γίνει έτσι, είναι κάτι που δεν συζητιέται ποτέ, αλλά όλοι αισθάνονται ότι υπάρχει μια ιστορία από πίσω.

Μεταξύ των παιδιών υπήρχαν και θα είναι πάντα εκείνοι που είναι ανυπάκουοι. Έτσι συνέβη και τώρα. Ο νεαρός Josip κάνει μόνο αυτό που επιθυμεί να κάνει. Και αυτή τη φορά όχι μόνο δεν κατάφερε να καθίσει και να πει τις προσευχές του, αλλά πήγε κατ'ευθείαν κάτω στο ποτάμι, ενώ η καμπάνα εξακολουθούσε να γεμίζει τον αέρα με τον άγριο ήχο της. Όταν έφτασε στο ποτάμι, θυμήθηκε τα λόγια της μητέρας του που του έλεγε πάντα να μην πηγαίνει στον ποταμό με τη ζέστη, γιατί μπορούσε να πάθει κράμπες και να πνιγεί. Ωστόσο, αυτό του φαινόταν σαν μια ιστορία για να πάει για ύπνο και τώρα ήθελε να χαλαρώσει, οπότε αρνήθηκε να ακούσει τις συμβουλές της μητέρας του.

Έπεσε ελαφρώς στο δροσερό, παγωμένο νερό και άρχισε να βγάζει τα ρούχα του, έχοντας ήδη αποφασίσει οριστικά να κολυμπήσει. Αποφάσισε να κολυμπήσει με τη φορά του ρεύματος. Σηκώνοντας τα χέρια του και κρύβοντας τα μάτια του από τον ήλιο, έλεγξε πόσο μακριά θα έπρεπε να πάει. Και τι θέαμα είδε, ένα τεράστιο μαύρο κριάρι στη μέση της Cetina που κάλυπτε όλο το ποτάμι με το σώμα του και κοίταζε κατάματα το αγόρι. Μάτια μαύρα σαν η νύχτα να λάμπει από το νερό σε αυτή τη φωτεινή, ζεστή καλοκαιρινή μέρα. Τα κέρατά του είναι μεγάλα, μαύρα και σπειροειδή σαν δύο χοντρά κομμάτια. Το τρίχωμά του γυαλίζει από τις σταγόνες νερού που πετούν ορμητικά οι χείμαρροι της Cetina.

Το κριάρι ήταν ξαπλωμένο και κοίταζε το αγόρι. Το αγόρι, από την άλλη πλευρά, τρομοκρατημένο όπως ήταν, δεν μπορούσε καν να φωνάξει τον πατέρα του, τη μητέρα του ή τον αδελφό του, λες κι ήταν άφωνο. Δεν μπορούσε να σκεφτεί ή να κινηθεί. Το κριάρι συνέχισε να ξαπλώνει και να τον κοιτάζει ήρεμα με τα τρομακτικά, φλογερά μάτια του.

Με τη λίγη λογική που είχε απομείνει στο αγόρι, θυμήθηκε την ιστορία με τζάκι. Δεν έπρεπε να το ακούσει, θα έπρεπε να κοιμάται, όμως ο Josip είναι γνωστός σκανταλιάρης και υποτίθεται ότι κοιμόταν. Τότε άκουσε τον φρικτό θρύλο λέγοντας: «Αυτός που βλέπει το μαύρο κριάρι το μεσημέρι, πρέπει να το ξεπεράσει, να πάει στο σπίτι και να μην αφήσει το σπίτι για τρεις μέρες και νύχτες. Διαφορετικά δεν θα ζήσει! "

Επιπλέον, θυμήθηκε να λένε ότι εκείνος που το βλέπει θα τρελαθεί ή θα πεθάνει. Και από εκείνους που το είδαν μέχρι τώρα, μόνο ένας μπορούσε να έρθει σπίτι. Όλοι οι άλλοι θα έφταναν στο "Big Board" όπου θα τους έβρισκαν.

Μόλις άρχισαν να κινούνται πάλι τα πόδια του, ο Josip έσπευσε να πάρει το άλογό του στο λιβάδι και το ανάγκασε να ανηφορίσει. Το ανάγκασε ενώ τσίριζε από φόβο, ούτε που τολμούσε να κοιτάξει πίσω του αν ακολουθείται από τον κριάρι. Ήξερε ότι αν το δει ξανά στα μάτια, θα ήταν κι η τελευταία του. Το άλογο έτρεχε σαν τον άνεμο εκείνη την καυτή καλοκαιρινή μέρα, μούσκεμα και στο πικ της δύναμής του και ο Josip παγωμένος από τον φιλόδοξο φόβο. Το δέρμα στην πλάτη του ανατριχιάζει, ενώ σκέφτεται το κριάρι που είναι αναπόφευκτα δίπλα του. Ο μεγαλύτερος λόφος περάστηκε και το σπίτι ήταν κοντά. Τρέχοντας σαν τον άνεμο ήταν αρκετή μια ματιά από το γέρο που επέστρεφε σπίτι από το ρέμα.

Στο άλογο είδε ένα γυμνό αγόρι, μπλε από το φόβο, ουρλιάζοντας και τρέχοντας με το άλογο. Ο γέρος φοβήθηκε και σκέφτηκε ότι μια κακή δύναμη τρέχει στο χωριό. Αποφάσισε να σταματήσει το κακό να περπατά στη μέση του σκονισμένου δρόμου και σηκώνει τα χέρια του στον αέρα. Στο ένα χέρι κρατώντας ένα ραβδί και το άλλο χρησιμοποιώντας για να κάνει το σύμβολο του σταυρού, ζητώντας έτσι από τον Θεό βοήθεια. Ο γέρος φώναξε δυνατά για να τρομάξει ό, τι υπάρχει στη σκόνη που υψώνεται πίσω από τον καλπασμό του αλόγου. Ξαφνικά, φώναξε, το άλογο ήδη αποσταθεροποιήθηκε, πέταξε ακόμα πιο γρήγορα νιώθοντας ότι ο αχυρώνας του είναι κοντά και ότι τα βάσανά του έχουν σχεδόν τελειώσει. Ο καλπασμός ακούστηκε πολύ νωρίτερα από ό, τι το άλογο έφτασε στον αχυρώνα του, έτσι ο θεός του Josip αποφάσισε να ελέγξει από πού προέρχεται ο θόρυβος. Και ήταν έκπληκτος από τη σκηνή. Εκ πρώτης όψεως πίστευε επίσης ότι μια κακή δύναμη πλησιάζει, αλλά κοιτάζοντας προσεκτικά είδε ένα άλογο καλπάζοντας με τον ανιψιό του στην πλάτη του

Θέλοντας να σταματήσει το άλογο το αποκάλεσε με το όνομά του, αλλά το άλογο φοβόταν, αρνήθηκε να σταματήσει και αποφάσισε να συνεχίσει στον αχυρώνα του. Τότε ο θεός ήταν πραγματικά φοβισμένος, γιατί θυμήθηκε ότι η είσοδος του αχυρώνα είναι πολύ χαμηλή για να μπορέσει ο Josip να μπει, έτσι τον άρπαξε από την πλάτη του αλόγου που κάλπαζε, σώζοντας τον ανιψιό του από τον σίγουρο θάνατο. Αν είχε διστάσει για μια στιγμή ο Josip δεν θα είχε σωθεί.

Με αυτό τον τρόπο ο θεός έσωσε τον Josip. Ο Josip αρνήθηκε να φύγει από το σπίτι για τρεις μέρες και νύχτες. Και από εκείνη τη μέρα άκουγε τους ενήλικες και ποτέ δεν τους

αμφισβήτησε πια. Τώρα ήξερε γιατί πρέπει να κάθεται στο ξύλινο κούτσουρο στη σκιά, λέγοντας τις προσευχές και όχι πηγαίνοντας στο νερό όταν η καμπάνα της εκκλησίας σημάνει μεσημέρι.